

truffet sit Valg for at afhjælpe et meget føleligt Savn i vor Armee. Dette gjælder fornemmelig med Hensyn til Haandskydevaabnene til Infanteriet, og forsaavidt er jeg enig i de Udtalelser, der ere fremkomne. Herom behøver jeg altsaa ikke, efter Alt hvad der er udtalt, at tage Ordet, men der er en anden Post i dette Lovudkast, hvis Nødvendighed jeg ikke tilfulde formaaer at indsee, det er den begjærte Bevilling til 3000 Cavalleri-Karabiner. Vel udtalte den høitagtede Krigsminister i forrige Møde, at vort Cavalleri for Diebliffet ingen Skydevaaben eier, og dette maa vel være rigtigt, forsaavidt man mener ingen gode Skydevaaben; men efter det Kjendskab, jeg har til Cavalleriet og de Karabiner, det bruger, har det bestandig staaet for mig, som om det var tvivlsomt, hvorvidt Karabinen egentlig var Cavalleristen som saadan til nogen overordentlig stor Nytte. Det har aldrig været mig muligt at indsee, at et Vaaben, hvortil en Cavallerist ikke kan have nogen egentlig Tillid, kan være til nogen Nytte for ham som Cavallerist betragtet. Det ligger i Sagens Natur, at naar en Cavallerist for at bruge Karabinen maa anvende begge Hænder og tilmed skal skyde, medens han sidder paa sin Hest, bliver Skuddet usikkert og tilfældigt. Det fremgik imidlertid af den høitærede Krigsministers Udtalelser, at han ikke alene betragtede Cavalleriet som Cavalleri, men tillige som en Vaabenart, der burde blive et beredent Jægercorps, et beredent Infanteri, som hurtigt kunde kastes frem, og efter Omstændighederne agere enten som Cavalleri eller som Infanteri. Denne Formening støttede den høitærede Minister paa den amerikanske Krig, og den kan formodentlig være rigtig, hvor Cavalleriet er tilstede i Mæsse, men jeg troer ikke, den kan holde stik hos os, der ikke kunne have et talrigt og meget stærkt indøvet Cavalleri; her troer jeg, at Cavalleriet altid vil blive et meget daarligt Infanteri. Der kan vel fornemlig være Spørgsmaal om, at Cavalleristerne tilfods kunne bruge deres Karabiner, naar det hender sig, at de paa en Fremrykning skulle passere en Overgang, som en Afdeling da kan besætte, medens de Øvrige passere over, og paa samme Maade kan der være Tale om Cavalleriets Brug paa en Re-

traite, naar der ikke er Infanteri med, men i andre Tilfælde vil det ikke være almindeligt, at vi kunne udsende Cavalleri, uden at det er støttet af Infanteri, og overhovedet vil der, efter den Erfaring, jeg har, udfordres en meget stor Øvelse, som vi maastee neppe ere tilfunds at give vort Cavalleri, for at den nødvendige Op- og Afribben kan foretages med den Ro og Orden, som er nødvendig, naar der ikke skal afstedkommes store Uheld ved en saadan Forandring fra Cavalleri til Infanteri. Ifølge den Erfaring, jeg har i den Henseende, staaer det for mig som tvivlsomt, om Karabinen egentlig er Cavalleristen til en saa stor Nytte, at den svarer til de Bekostninger, den utvivlsomt medfører. Jeg drister mig ikke til at afgjøre, om vi ved Armeeorganisationen vilde komme til at beholde Karabinen eller ikke, men forsaavidt vi komme til det første Resultat, er det rimeligt, at vi bør foretrække det bedst mulige Vaaben og fornemlig Bagladningsvaabenet. Jeg har tænkt mig, at vi i dette Lovudkast hellere maatte have fundet en Post, i hvilken der blev fordret Bagladningspistoler til Cavalleriet, thi Pistolen er utvivlsomt et bedre Vaaben for Cavalleriet end Karabinen. Det er et Vaaben, hvortil Cavalleristen har langt mere Tillid, idet han, naar han er øvet og skal bruge den paa nært Hold, behandler den med een Haand, medens han ogsaa nogenlunde kan være sikker paa sit Skud, hvilket derimod ikke er Tilfældet med Karabinen. Jeg har haft Leilighed til at see, hvilken Forskjel der er imellem Bagladningskarabiner og Pistoler og de nu brugelige Vaaben, idet nemlig Cavalleriet allerede i 1843 som Prøve blev forsynet med disse Vaaben. Man høstede dengang den Erfaring, at de vare langt sikrere og bedre Vaaben end de forhen brugelige Karabiner; men man gjorde tillige den Erfaring, som jeg ogsaa senere har gjort, at Karabinens Nytte stod som tvivlsom. Det var kun disse Betragtninger, jeg vilde fremføre, og jeg skal nu henstille til den høitærede Krigsminister, om han mener, at det nu i dette Diebliff er aldeles uundgaaeligt nødvendigt at bruge den Sum, som vil medgaae til Anskaffelsen af Karabiner og de dertil hørende Kobberhjulstere og Patroner, hvilken Sum vil beløbe sig til omtrent 103,000 Rd. — Der er under